

Medinyà i Vilafreser: retalls de moltes veus

MARGARIDA FALGÀS

Vint-i-cinc anys de vida i de presència intensa a Medinyà d'en Modest han deixat moments, records i empremtes difícils de dibuixar en un traç, però provaré, a través de retalls d'instants, pintar un quadre del que fou mossèn Modest per a nosaltres. Ell va apropar l'església al poble. Volia que formés part del seu perfil. La va arreglar al seu estil, blanc, net, alliberat de superficialitats, minimalista i auster. L'església com a lloc de pregària sense interferències. El rector ens donava testimoni de constància i de fe en la litúrgia. D'hora, s'agrupava amb la seva mare -Enriqueta- i algunes veïnes per compartir les oracions matinals i, els caps de setmana, deia tres misses: dues, a Medinyà; i, el diumenge al migdia, a Vilafreser. Només quan anava de viatge amb els amics de la Universitat demanava a un mossèn amic que l'ajudés i fes companyia a l'Enriqueta, a qui professava un gran amor, singular. En fer-se gran, ell en va tenir cura de manera delicada i atenta, model per a totes les famílies que ens hi vam acostar. L'homilia de l'enterrament de l'Enriqueta és l'evidència d'aquest acte d'amor filial.

Coneixíem també en Modest obert, cordial i conversador. En acabar les misses, els parroquians ens agrupàvem a la sortida i la fèiem petar una estona. Es muntava una rotllana on

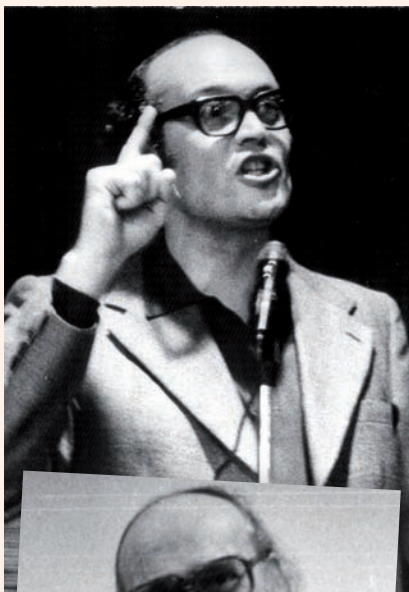
Sempre deia que per fer la comunió s'han de llegir en veu alta els textos, perquè qui els llegeix en veu alta els entén i aprèn a interpretar-los

es parlava de tot: del camp, del segar i batre, del temps i la collita; de la família, del petit que creix, del jove que es rebel·la, del que estudia, de l'avi que emmalalteix, dels aniversaris dels familiars (els recordava tots), de l'últim partit de futbol i del moment polític i social. Ell escoltava, comentava i, sobretot, reia, estrident i encomanadís, davant d'ocurrències i acudits, d'uns i d'altres.

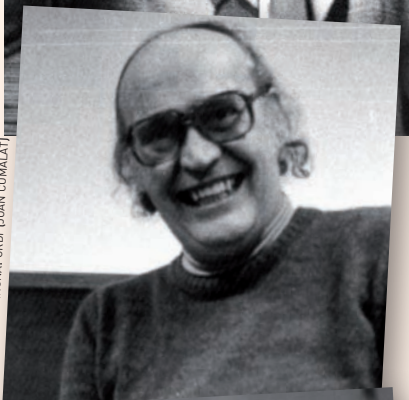
La rectoria va esdevenir un punt de trobada de joves, de no tan joves i de més grans. Pujar a la rectoria volia dir compartir estones de conversa, sota el local de voltes, impregnat de fum. Els temes fluïen i les reflexions amaraven l'ambient agradable, sincer, prudent i coherent. Parlàvem de situacions personals, quotidianes, de compromís social, dels entramats del poble i, sempre, de futbol. Tots trobaven arguments en la paraula de mossèn Modest, que mantenia el vincle amb creients i no creients, i mostrava el fet religiós de manera natural i vivencial. Així era com entenien la tasca pastoral.

Mossèn Modest i l'Enriqueta, la seva mare, ens mostraven un estil de vida que sorgia de la senzillesa i la naturalitat i s'obria a tots i a tothom, des de la generositat i l'austeritat, l'espon-taneïtat i l'alegria de compartir. Quantes partides i debats sorgiren al voltant de la taula de ping-pong que tenien a la rectoria! El joc, el berenar o un got de Fanta eren l'anècdota d'unes vivències úniques, especials, que ha compartit més de mig poble, que s'ha impregnat d'aquests valors des d'aquells gestos propers i quotidians.

Va voler que els joves fossin els ca-tequistes dels més petits. Els demanava que portessin la paraula de l'Evan-

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [DESCONEGUT]

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [JOAN COMALAT]

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [LUIS VILARDELL]

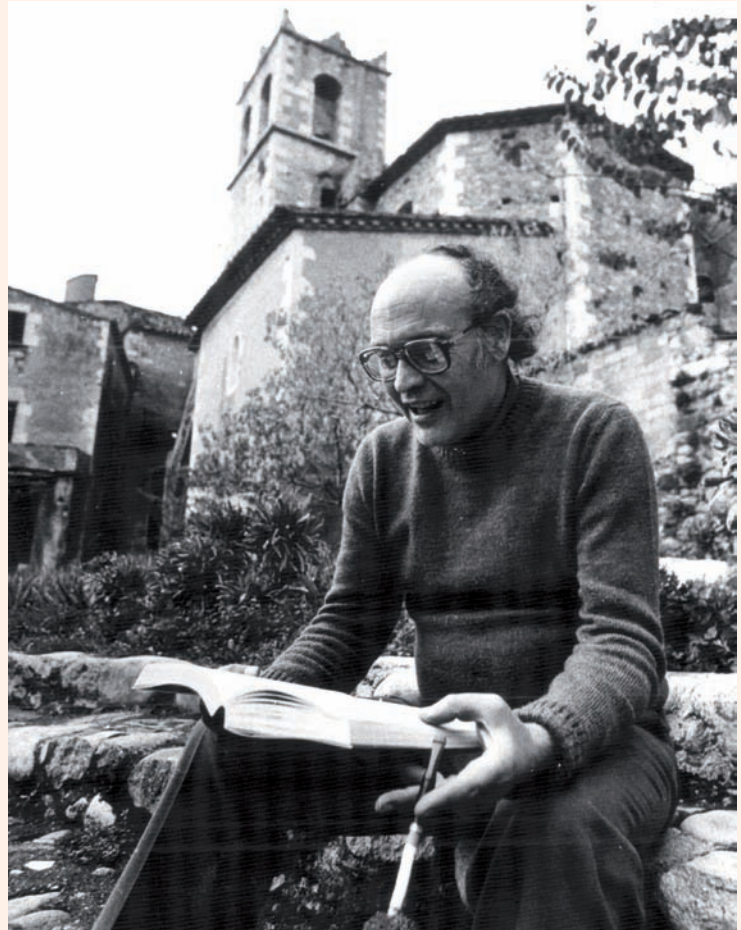
bre al seu despatx, el va tractar amb la seva habitual generositat, i van estar parlant durant més de dues hores. Li va recomanar que no deixés de llegir, que escoltés música, que parlés amb els amics, que mirés partits de futbol, és a dir, que mantingués viu el cervell. Van ser uns moments molt emocionants. Veient-los junts, aquell dia, em vaig adonar que en Modest era qui tenia la malaltia més avançada.

Xavier Folch és editor.

ARXIU NON MARQUÈS

>> *Modest Prats i Enriqueta Domingo, la seva mare, a Medinyà.*

AJUNTAMENT DE GIRONA. PROI [JOAN COMALAT]

>> *Modest Prats, a Medinyà.*

geli des de la lectura oral. Sempre deia que per fer la comunió o la confirmació s'han de llegir en veu alta els textos, perquè qui els llegeix en veu alta els entén i aprèn a interpretar-los. Com a pedagog de la lectura, molts de nosaltres vam aprendre a llegir millor. Mossèn Modest també ens va fer de mestre.

També fou company de viatges i excursions, que van marcar un abans i un després al poble: la travessa a Núria, la pujada al Canigó i, sobretot, el viatge a Roma, que va permetre, als que hi van anar, gaudir d'un guia excepcional i d'unes anècdotes que va compartir amb tota naturalitat. Per a ell, el poble era un fet important. L'entenia com la vida d'una comunitat i, per tant, actuava en conseqüència: hi vivia; hi comprava, participava de les festes, dels Reis, del teatre, dels pastorets i de la festa dels vells. No se'n perdia cap. Assistia a tot el

que podia, amb la mirada clara, múrrria i a voltes crítica, però sempre amb esperit conciliador i participatiu. També es comprometia amb problemes del poble, amb les demandes de millores, per a les noves escoles, per al projecte de Medinyà Independent, i sempre des de l'honestetat i la franquesa.

Coherent amb la seva idea de poble, va obrir-nos l'església i va fer un consell parroquial, com a espai per aprofundir en l'evangeli i en la fe. I, conscient de la importància dels sím-

Per a ell, el poble era un fet important. L'entenia com la vida d'una comunitat i, per tant, actuava en conseqüència: hi vivia, hi comprava, participava de les festes...

bols, va aconseguir que el poble mirés el campanar, al qual va retornar el toc de les campanes i el va convertir en part del nostre paisatge sonor.

La darrera anècdota es remunta a una fira del conte, ara fa tres anys. Mossèn Modest Prats, ja malalt, va passejar-se content pels carrers que havia resseguit anys enrere. El volien portar a la tertúlia literària, però ell va voler deambular pel poble, entrar al bar i a les botigues, xerrar amb els joves i els més grans, sentir les campanes de migdia, saludar un i altre. Va ser com un comiat natural i sense estridències. Després va tornar a la seva nova família, al Bisbe Sivilla, i ens va deixar orfes de conversa i de veu. Emmudí.

Margarida Falgàs és professora d'Educació de la UdG i veïna de Medinyà.